

סוד העיבור של כת מדבר יהודה

דניאל לייבל

כלום באמת יש להניח, שלוחו של ספר היוב-
לים, השולל עיבור שנים מכל וכל, היה גם לוחה
של הכת? דומה, שזוהי דעתם של האב מיליק
ושל מר טלמון. אף על פי כן נראה שלא כן היה
הדבר. כת שבכל עניני ההלכה היתה זועמת בח-
מת קצף על כל סטייה מפשוטם של דברי-התורה,
אינו מסתבר שהתנכרה בגלוי לכתוב המפורש
המזהיר לחוג את הפסח "למועד האביב" דווקא
ואת חג הסוכות בתקופת האסיף דווקא.

קושיה זו, אמנם, אפשר להקשותה גם כלפי
ספר-היובלים, שבלי ספק השפיע על הכת, ולא
רק בעניני הלוח, ברם, טעות היא להתעלם מן
ההבדל הגדול בין ספר-היובלים, שכפי הנראה
לא ביטא עדיין תנועה דתית מגובשת, ובין
ספרות הכת כפי שהיא לפנינו. ספר היובלים,
כידוע, נתחבר אחרי מותו של יוחנן הורקנוס,
כלומר שנים מועטות ביותר לפני התגבשות הכת.
ממילא לא היה זה עדיין ספר מקודש שכפופים
לדעתו. ואמנם אנו רואים במלחמת "הכוהן
הרשע" בכת, שסלע המחלוקת היתה בפירוש
קביעת יום הכיפורים ולא קביעת השבתות, אם
כי בעל ספר-היובלים מונה בין סילופי הלוח
של הדורות האחרונים גם סילוף השבתות. ברור,
איפוא, שהכת לא סתתה מהשבת הכללית וממילא
לא נגררה בלי ביקורת אחרי תורתו של ספר-
היובלים. פרט מעניני: "חורבן בית שני אירע
ביום א' בשבת ט' באב שנת ג' תת"ל ליצירה,
והוא 5 באבגוסט שנת 70 למנין נוצרים. יום
השבוע יוצא לנו מעדות ר' יוסי (בעל "סדר
עולם", שחי בדור שאחר החורבן) המעיר (ערכין
י"א ו"סדר עולם" ל'), כי אותו יום היה מוצאי
שבת, והכוונה ליום א' בשבת. לפי כללי הלוח
המקובל בידינו כיום היתה קביעות אותה שנה
"גכז מעוברת" ולפיה חל ט' באב בשבת (הדגשה
שלי—ד.ל.), ואפשר שזו היא אמנם כוונת ר' יוסי,
ששריפת המקדש החלה במוצאי שבת ט' באב..."
(א. א. עקביא: הלוח ושימושיו בכרונולוגיא, עמ'
ס"א). והנה לפי לוח הכת חל ט' באב תמיד בשבת
ויש בכך כדי להעיד, שהשבת היתה תמיד משו-
תפת לכל ישראל ולכת כאחד, שאם תאריכי
החדשים התחלפו, מכל מקום, אין להניח שאחר
חורבן בית שני חל שינוי במנין השבתות.

ספר-היובלים, הכת וחכמת העיבור שלה
בחובת 103 של "מולד", במאמר על "לוחות-
השנה של כת מדבר יהודה" מנסה מר ש. טלמון
לענות על השאלה: "במה נשתנה לוח הזמנים
של "בני היחד" מן הלוח של כלל ישראל?" —
בהסתמכו על חשבון הלוח של ספר-היובלים
שנעשה בידי מרת יוברט ותוך עימות עם קטע
מ"ספר משמרות כהונה" שנתגלה בקומראן ונת-
פרסם ע"י האב מיליק, לפי זה היתה שנתה של
הכת, כשנתו של ספר היובלים, שנת חמה של
364 יום, המחולקים לחמשים ושנים שבועות
ולשנים-עשר חודש, המחולקים לארבע תקופות-
שנה של 91 יום, שכל אחת מהן מצטרפת משני
חדשים של 30 יום וחודש שלישי של 31 יום.

לוח זה מצטיין בכך, שכל חודש ראשון בכל
אחת מארבע תקופות השנה (בלשון חז"ל: תקופת
ניסן, תקופת תמוז, תקופת תשרי ותקופת טבת)
מתחיל תמיד ביום ד' בשבוע; כל חודש שני
בתקופה מתחיל ביום ו' בשבוע, וכל חודש שלישי
ביום א' בשבוע, וממילא כל מועד שייקבע ליום
מסויים בחודש יחול בכל השנים באותו יום
בשבוע. בלשון אחרת: עיבור חדשיו של לוח זה
קבוע לעולם (כל חודש שלישי בן 31 יום) ומשום
כך אין השנה עשויה להשתנות עולמית. ברם,
כביתר הלוחות שבעולם דבק בלוחו של ספר-
היובלים חסרון זה, שאין הוא מקיף את כל ימי
השנה שעליה הוא מבוסס, וכתום 364 הימים
נשאר ממנה יום וחלק של יום מחוץ למנין. במ-
רוצת הזמן עשוי העודף הזה, של ימים שלא נכ-
ללו בחשבון שנתם, להצטרף כדי שבועות ואף
חדשים, ובגללו יסובו החדשים שבלוח עם מו-
עדיהם הקבועים אחרונית כלפי שנת-החמה שב-
טבע ויינתקו מתקופות השנה אשר להן נועדו;
עד שבסופו של עידן ארוך יחזור החודש הראשון
וישתה עם תקופת האביב וכן הלאה.

רוב לוחות השנים שבעולם התגברו על חסרון
זה על-ידי מערכות שונות של עיבורים, שהסתככו
והלכו במשך הזמן, וכן גם הלוח העברי, הירחי-
שמש, שלפי כל הסימנים (ולפי שרואים גם
מטענותיו של ספר-היובלים, ואחריו "ספר ברית-
דמשק") היה נוהג בעיקרו כבר במאות האחרונות
של בית שני, כלומר בימי התהוותה של הכת.

לוח חושך מפני אור וכתום עשן ואיננו עוד יתם הרשע והצדק יגלה כשמש תכון תבל וכל תומכי רזי הפשע אינמה עוד ודעה תמלא תבל... — "הסגר מולדי עולה" מרמו על ביטול חשבון המולדות כאות לנצחון הצדק, ולא לתנם באה כאן הזכרת השמש כסמל הצדקה, יחד עם האסוציאציה ל"אותות השמים". חשבון המולדות הוא לדעת הכת מ"רזי הפשע", כמו שחשבון מועדיה לפי שנת-החמה הוא מ"רזי אל". ופירוש זה מתחזק עוד יותר בכך, שכל עצם המלה "מולד" אין לה אה במקרא וכל עיקרה נוצרה לסימון הלבנה בהתחדשותה.

כאמור למעלה נשאר לאחר כל שנת-לוח של ספר-היובלים יום וחלק של יום שלא נכללו במינה ינה והם עלולים להצטבר במשך הזמן כדי שבו-עות וחדשים ולשבש את הזמנים. מה, אם כן, הדרך הפשוטה ביותר למנוע שיבוש זה? הנה אומר, יש למצוא אותו מספר שנים שבו יצטבר יתרון כדי שבוע אחד ולהוסיף שבוע זה לחשבון השנה האחרונה בסופה, באופן שחשבונה וכן חשבון השנה הבאה אחריה לא יושפע ממנו כלל. אם נגיה, לפי שעה בדרך השערה גרידא, שהכת מנתה לחמה, לפי שנת החמה האמתית — 365 ושליש יום — ימצא יתרונה של כל שנת-לוח $1\frac{1}{3}$ יום. במשך חמש שנים יתקבלו $6\frac{2}{3}$ יום, כלומר מספר המספיק מבחינת המעשה לעבר אותה שנה חמישית על-ידי הוספת שבוע נ"ג, אשר מבלי לשנות את חשבון השנים, חגיהן ומועדיהן, יחזיר את החדשים והמועדים לתקופת השנה שלהן, הנכונה.

אולם גם עיבור זה אינו מושלם עד תום, שכן הוא נוטל $\frac{1}{3}$ יום מתקופת חמש השנים הבאות ומצרפו לחמש השנים שקדמו. כיצד, אם כן, יתוקן קלקול זה? הנה אומר: כיון שאחרי 21 תקופות עיבור, כלומר כתום 105 שנים מראשית המנין, יצטרף עודף של שבוע ימים $(7 = 21 \times \frac{1}{3})$, יש לחדול בשנה זו מן העיבור, ועל-ידי כך ישובו כל המועדים לזמנים שחלו בהם בשנה הראשונה בהחל המנין.

ידוע שהלוחות השמשיים בימי הכת התחשבו בשנת חמה "אמתית" של 365 ורבע יום. מניין, איפוא, לכת יום ושליש של יום במקום היום-ורבע-יום המקובל? אכן אף הבדל זה נגרם על-ידי ספר-היובלים, שנאמר בו במפורש, שהשיבוש בין שנת-הירח, המוטעית, ובין שנת-החמה, הנכונה, הוא בעשרה ימים; ספר-היובלים נקט את

מסתבר יותר, שהכת נטתה אחר ספר-היובלים, המוטבע בחותם ה"גנוסטיות", רק בדברים שמצא אה להם אסמכתה בדברי-התורה. אמנם קיבלה מספר-היובלים את עצם הלוח השמשי, כדי לקיים את ההבדלה שבתורה בין "המאור הגדול" ו"המאור הקטן", אולם אין להסיק מכאן, שקיבלה גם את התנגדותו לעצם עיבור השנים. אדרבה, אותו קטע מ"ספר משמרות כהונה" שפירסם האב מיליק, מראה ברור, כי הכת, מבלי לפגוע בלוח-השנה של ספר-היובלים הבלתי-תני משתנה, הכניסה שינוי מרחיק-לכת בחשבון הזמנים שלה, והוא — עיבור שנים, עיבור מיוחד במינו, כפי שיתברר להלן.

אותו קטע של "ספר משמרות כהונה" מתחיל במלים: "השנה הראשונה מועדיה" ורק אחר-כך מתחיל בו מנין המועדים עם ציון יומם בשבוע ומשמרו. ברור, איפוא שקביעת המועדים למש-מרותיהם בקטע זה אינה חלה על כל השנים שיבואו אחרי הראשונה, אלא מועדיהן ומשמרו-תיהן נרשמו ודאי בהמשך, שלפי שעה לא הגיע אלינו, אם בכלל יגיע.

ברם כיצד יחול שינוי בשנים הבאות, כאשר לוח השנה אינו משתנה לעולם? היכן כאן האפשרות לשינוי מן השנה הראשונה?

התשובה לשאלה זו יכולה להיות רק אחת: שאמנם הוסיפה הכת ללוחו של ספר-היובלים "עיבור" משלה, באופן כזה שלוח השנה ומועדיה לא ישתנה בגללו לעולם, אבל זמני-המשמרות ישתנו גם ישתנו.

אלא שבטרם נגיע לכך נוטל עלינו לברר תחילה מה טיבה של "השנה הראשונה" שאליה מתיחס הקטע.

ברור שאין הכוונה לשנה הראשונה שבה רק יתחיל מנין השנים של הכת. שהרי בשעת חיבורו של "ספר משמרות כהונה" כבר היתה הכת קיימת והלוח המיוחד לה היה מראשוני עילותיה ויסודותיה. "השנה הראשונה", אם כן, היא הראשונה לאחר מיגור הרשע, כאשר הכת תשליט דעתה על כל הארץ ותנהיג את לוחה שלה גם בעבודת המקדש. ואולי צריך לפרש מענין זה את הנאמר בקטע מ"ספר הרוזים" שנתפרסם אף הוא על-ידי ברתלימי ומיליק*: "וזה לכם האות בהסגר מולדי עולה וגלה הרשע מפני הצדק כג-

* עיין מגילת ההודיות, מהדורת יעקב ליכט, נספח ב', מוסד ביאליק, ע' 242.

תמיד בראשון של פסח ובראשון של סוכות* ואותו משמר שהיה אחרון ברשימה (בדה"י הרי זה מעוזה) היה משמש תמיד לפני החג. והנה אנחנו רואים (כפי שהשכיל מר טלמון להראות), כי ב"שנה הראשונה" שבקטע של משמרות כהו"נה" צריך יהויריב לשמש באחרון של פסח וב-ראשון שלפסח משמש דווקא "מעוזה". מר טלמון מסיק מכך, שהכת העדיפה משום מה את מעוזה על יהויריב והעמידה אותו "בראש". בניגוד לכך תוב. ולדעתי לא חל כאן שום שינוי בסדר המשמרות. שכן הראש והסוף מתקשרים כאן כבמעגל, אלא רק שינוי בזמנם של המשמרות יש כאן — תוצאה מיכנית ומחוסרת כל כוונה של סיבוב מעגל המשמרות. כפי שיבורר להלן: כיון שעל כל שנה חמישית נוסף שבוע אחד ולא נוסף משמר על המספר הרגיל — נאלץ אותו משמר ששימש בשנה שלפני כן בסוף המעגל (כלומר בשבוע שלפני הפסח) להקדים ולשמש בשבוע הנוסף, ואילו זה ששימש תחילה בראש המעגל (כלומר בראשון של פסח) נאלץ לשמש בסוף המעגל (כלומר בשבוע שלפני הפסח). שינוי זה בזמנם של המשמרות היה קיים ועומד חמש שנים, עד שבא העיבור השני וחזר וחולל אותו שינוי באותה דרך עצמה, וכך היה המעגל של משמרות כהונה זו אחורנית בסיבוב בלתי פוסק מדי חמש שנים.

כדי שיהויריב ישוב למקומו הראשון בראשית החודש הראשון של "השנה הראשונה", כאמור, בהנחה שגם שני המשמרות הנוספים משתתפים בסיבוב, היו נדרשות 5. (1—26) = 125 שנה. אבל הנחה זו נתקלת בקושי, שמעוזה מופיע לפני יהויריב בלי חציצה של אחד משני המשמרות הנוספים. כיון ששני המשמרות הנוספים הורכבו על מעגל המשמרות שבדה"י, צריך היה להניח, כפי שאמננו מניח מר טלמון, שהם הוכנסו לשמש ביי החודש השנים-עשר והראשון או אולי גם בין החודש הששי לשביעי. זאת אומרת בשנה הראשונה היה צריך להופיע בראש, כלומר בראשון של פסח, ואולי גם בראשון של סוכות, אחד המשמרות הנוספים, או שניהם בזה אחר זה. משאין הדבר כן, אתה אומר בהכרח ששני המשמרות הנוספים לא היו משותפים בסיבוב. הם באו למלא חסר, אך לא יותר מזה. לעולם שימשו בסופי תקופות השנה ולא בראשית של תקופה. ושוב אתה רואה את אדיקותה של הכת בכתוב.

* מר טלמון לא שקד להגדיר "ראשונות" זו מהי.

המספר עשרה כיון שלא הביא בחשבון אלא את ימי הלוח והתעלם מכל צורך בעיבור. ברם הכת שביקשה לעבר את השנים, אם גם בדרך המיוזנת לה, לא יכלה להתעלם מן היום האחד-עשר וחלק של היום השנים-עשר, וגרסה משום כך הפרש של 11 יום בין שנת החמה "האמתית" ובין שנת הירח העברית, שהיתה מקובלת בימיה — 354 ו-8 שעות, כלומר שלישי יום. מכאן יצאה לה שנת חמה של 354 ושלישי יום + 11 יום (ההפ"ר רש) = 365½ יום, שמהם 364 הם ימי הלוח ויום ושלישי לחשבון העיבור.

ברור שאין לדקדק עם אנשי הכת בחשבונות האסטרונומיים, שהיו לקויים בכל מדע-העתים שבימיה. מכל מקום דומה, שמצאנו את המפתח ל"סוד העיבור" שלה: שנות-לוח של 364 יום + 20 עיבורים של שבוע אחד בסופן של כל חמש שנים (20 × 6½ יום במשך 100 שנים) והח"סרת העיבור ה-21 בתקופת השנים 101 — 105 מהוים מחזור עיבור אחד, וכן הלאה, ואמנם חש"בון זה יתאשר לנו להלן, בזמני-המשמרות שב-קטע מ"ספר משמרות כהונה".

מחזור משמרות כהונה

הלוח השמשי של 364 יום, שאין העיבור מש"פיע על קביעותו, אילץ את הכת להכניס שינוי במספר המקובל של משמרות כהונה. בבית שני שימשו, כידוע, כ"ד משמרות כהנים, המ"גויים בדברי הימים, א, כד — מספר שהיה מות"אם מעיקרו לשנים עשר שבטי ישראל ולשנים-עשר חדשי ירח. כל משמר התחיל לשמש, לפי מסורה קדומה, ביום א' בשבוע, והיה משמש פע"מיים בשנה. לפי זה נמצא מספר המשמרות חסר אחד כלפי מספר השבועות (50 שבועות בש"נה) ואין אנו יודעים כיצד נתמלא חסר זה. שקשה היה ביחוד בשנות-עיבור. מתקבל על הדעת, שהיו המשמרות משמשים כסדרם: לא כל משמר בשבוע מיוחד לו במחצית השנה, אלא כל אימת שמשמר נתפנה מעבודתו, בא אחריו שני לפי הסדר הקבוע בדה"י, ולא כן הכת, שהקפידה דווקא להתאים את מספר המשמרות למספר הש"בועות שבשנתה: כ"ז משמרות כנגד 21 שבועות רגילים והוסיפה שני משמרות על הרשומים.

נמצא, שאילו לא נהגה הכת עיבור שנים היה זמנם של המשמרות בלוח שלה בלתי משתנה כלל: משמר יהויריב, שצויין ברשימה שבדה"י בראשון, היה נשאר תמיד ראשון (כלומר משמש

היסוד והמפתח לכל שנתה של הכת, למרחב תמהונם והתפעלותם של בני הכת על "חכמת רזי אל" המתגלה בחשבון העתים שלהם. ואפשר לשער את רגש הגאווה של בני הכת על לוח המועדים שלהם, בראותם כיצד המסורת היהודית הכללית נאלצת בענין "הנף העומר" לפרש "ממחרת השבת" כאילו היה כתוב "ממחרת החג", ואילו בלוח שלהם אין צורך כלל בשום סטייה מן הכתוב, וגם אנחנו בימינו לא נתפלא, שההגיון הנפלא והפשוט של חשבון הזמנים הזה, המתאים בדרך פלא לזמני-המקרא, אם כי ברור שלכתחילה נתכוונו לחדשי-ירח, — דיבר אל לבם ודמיונם של אנשי הכת יותר מחשבונם המסובך של הפרושים, "דורשי החלקות", על עי-בוריו ודחיותיו שלא ככתוב, ועליו היו מוכנים למסור את נפשם.

לא לחינם, איפוא, מבטיחים כתיבי-הכת רוב טובה לאלה שישמרו את "מועד התענית", בהד-גשה מיוחדת, בשעה שברור כי הכוונה היא לכל לוח המועדים של הכת. וכך אנו קוראים בשריי-די "פשר תהלים" שפירסם י. מ. אלגרו*: "ועני-וים ירשו ארץ והתענגו על רוב שלום פשרו על כול האביונים אשר יקבלו את מועד התענית ינצלו מכול פחי" — — — — — וכן גם פשר חבקוק, אגב מענין, שתקנת הכת בדבר יום כיפורים שי-חול תמיד ביום ו', בסמוך לשבת דווקא, יש לה בתקנות העיבור של חז"ל כעין "מחזה מול מח-זה": הכלל לדחות ראש השנה שחל להיות ביום ד', שלא יחול יום כיפורים ביום ו'**. האם הש-פיע הניגוד לכת לקביעת כלל זה?

בסוד מחשבי קצים

כבר נרמז למעלה, ש"ספר משמרות כהונה" נמנה על ספרי החזון של הכת, שהם בחלקם "נבואה" ובחלקם תכנית, כעין "מגילת בני אור ובני חושך". עיקרו של חזון זה הוא, כפי שראי-נו, מחזור משמרות של 120 שנה — אשר לאחריו יבוא "קץ הפדות". אם נזכור שלפי "מגילת בני אור ובני חושך" יבוא הקץ הזה אחרי מלחמה בכוחות הרשע במשך 40 שנה, נוכל אולי להס-תייע במספרים האלה כדי לנסות ולקרב את

שלא השוותה את המשמרות הנוספים עם אלה שבא זכרם במקרא.

נמצא שאת מחזור המשמרות (שאינו זהה עם מחזור העיבורים) יש לחשב לא $5 \times 26 = 130$ שנים, אלא $5 \times 24 = 120$, ואילמלא העיכוב בתזוזת המעגל אחורנית שנגרם בעטיו של חסרון העיבור בתקופה ה-21, היה באמת מופיע יהויריב בראש בשנה 121 (אחרי 5×24 שנים). אלא שחל עיכוב, וייצא ראשון בשנה זו מעוזיה, ורק בשנת 126 יופיע בראש—יהויריב. היוצא לנו מזה, שרק בלית ברירה ולא מתוך העדפה ויתרה הכת על "ראשונותו" של יהויריב בתחילת מחזור המש-מרות השני. אמנם ייתכן, שהשלמה זו עם "ההכ-רח הלוחני" לוותה בקורטוב של התפעלות בקרב הכת, שאולי ראתה גם בכך אחד מ"רזי אל", שמשמר יהויריב, אשר ממנו, לפי ספר חשמוני-נאים א' ראש פרק ב', יצאה משפחת החשמונאים השנואה עליה, לא ישוב למעמדו הראשון בהגיע "קץ הפדות" המקווה.

"מועד התענית" — יסוד הלוח

כבר ראינו כיצד נטתה הכת, מתוך אדיקותה בכתוב, מדרכו של ספר היובלים, בהתאימה ללוח השנה שלו מערכת-עיבורים מיוחדת עם מעגל משמרות כהונה, שלא בא זכרם בספר-היובלים אפילו ברמז. אולם כיצד הגיעה הכת לעצם הצור-רך לקבל עליה שנת-חמה זו בניגוד כה חריף למקובל בעם ולהיכנס בגללה בהיאבקות כה חמורה עם סביביה?

הקובע בענין זה היה, לדעתו, הכתוב בתורה על יום הכיפורים: "שבת שבתון הוא לכם ועניי-תם את נפשותיכם, בתשעה לחודש בערב מערב עד ערב תשבתו שבתכם" (ויקרא כג לב). נאמר כאן שבת שבתון וביום הזכרון הסמוך לא נאמר אלא שבתון בלבד. דרשה הכת מכאן, שיום הכפור-רים, עשירי בחודש השביעי, צריך להיות סמוך לשבת, כלומר תמיד ביום ו', וממילא כל המועדים המנויים בתורה ביום קבוע בחודש דין והכרח הוא שיהיו קבועים ביום מסויים ובלתי מתחלף בש-בוע, ברם נתאי זה של יום קבוע בחודש ובשבוע לכל המועדים אינו אפשרי אלא בשנה של 364 יום, והוא לוחו של ספר היובלים, המתחיל תמיד במנין השנה ביום ד' בשבוע — הוא יום תליית המאורות בשמים, שנחשב אף למסורת היהודית ראשון ליצירה. וכך נעשה יום הכיפורים, עשירי בחודש השביעי, שיחול תמיד ביום ו' בשבוע,

* עיין מגילת ההודיות מהדורת יעקב ליכט, נספת ג', מוסד ביאליק, ע' 243.

** ע' א. א. עקביה, מחשבי המומחים לעניני הלוח העברי: הלוח ושימושו בכרונולוגיה, שעליו נסמכות כל הידיעות על הלוח העברי המזדמנות במאמר הזה.

"שבי המדבר אשר יחיו אלף דור" — באסוציאציה
 יה אל "דבר צוה לאלף דור" ו"אלף שנים בעיניך
 כיום אתמול" ונקבעו על-ידי זיהוי עם מחזור
 המשמרות במאה ועשרים, מסתבר שמאוחר יותר,
 בימי שבת הכת במדבר-יהודה, — נתפרש מספר
 זה כמורכב משלוש פעמים ארבעים, כלומר שלו-
 שה דורות "בני אשמה" מראשית הכת ב"קץ
 החרון" עד נצחונה, בהקבלה לשלושת הפרקים
 הגדולים בחייה: א) ישיבת הכת בדמשק ("מד-
 בר העמים") — 40 שנה; ב) הישיבה במדבר
 יהודה ("מדבר ירושלים") — 40 שנה; ג) מלח-
 מת בני אור ובני חושך שבחזון — 40 שנה, כי
 חד שלושה דורות שבן-הכת יכול "לפשו"ר על-י-
 הם את הדברים שבתהלים צה: "אל תקשו לבב-
 כם כמריבה. כיום מסה במדבר, אשר נסוני אבו-
 תיכם, בחנוני גם ראו פעלי. ארבעים שנה אקוט
 בדור ואומר עם תועי לבב הם והם לא ידעו דר-
 כי, אשר נשבעתי באפי אם יבואו אל מנוחתי..."
 כי אמנם כך, באספקלריה של המקרא, ראו אנ-
 שי הכת את תולדותיה — עברה, הווה ועתידה—
 מרומזות וחתומות בכתבי-הקודש, ואף ייתכן כי
 יותר מכל בני-דורם היו הם להוטים לקיים "הפך
 בה והפך בה דכולא בה... ומינה לא תזוע".

ידיעותינו לחישובי הקצים של הכת בדרכי המח-
 שבה והפשר שלה.

ברור (לדעתי, בלי ספק), ש"מגילת בני אור
 ובני חושך" מצטטת קטע לא-נדוע מ"ספר משמ-
 רות כהונה", הוא שהובא גם במאמרו של מר ש.
 טלמון ("אבות העדה שנים וחמשים. ואת ראשי
 הכוהנים יסרוכו אחר הכוהן הראש ומשנהו רא-
 שים שנים עשר להיות משרתים בתמיד לפני
 האל. וראשי המשמרות ששה ועשרים במשמרו-
 תם ישרתו"). הרי ש"ספר משמרות כהונה" נכ-
 תב לפני "מגילת בני אור ובני חושך" ואפשר
 לשער שחישובו השפיע על חישוב הקץ של המ-
 גילה — משך המלחמה 40 שנה. כיצד?

המספר 120, כפי שראינו, מציין גם את מחזור
 משמרות הכהונה וגם את ימי מאבקה ותחלתה
 של הכת. והנה מספר זה אינו נטול ערך סימבולי
 גם במקרא, כמו המספר 40, ואף בספר היובלים
 כן. במקרא מסמן 120 שני חיי אדם מלאים וחתו-
 מים, כשם שארבעים שנה הם שנות דור, וביחוד
 דור המדבר. משחישבו שנות קיומה של הכת
 עד "קץ הפדות", שבו יתחיל מנין חדש לחיי
 אדם (שרידי "פשר תהלים", ליכט, נספח ג':